

Caoin tú féin, a dhuine bhoicht!

[Thomas F. O'Rahilly: *Measgra Dánta* II, poem 65]

1 Caoin tú féin, a dhuine bhoicht!
do chaoineadh chách coisg do shúil;
ná caoin inghean, ná caoin mac,
dár cuireadh fá bhrat i n-úir.

2 Caoin ar túis do pheacadh féin,
ré ndul i gcré dod chorp;
caoin, ós éigean duit a híoc,
an pháis fuair Críost ar do shon.

3 Caoin ar fhulaing ar do sgáth
Críost, do cheannaigh cách i gcrann;
caoin a dhá láimh 's a dhá chois,
's an croidhe do sgoilt an Dall.

4 Dá bhfaictheá a ndeachaidh uait,
is mar táid na sluaigh-se fúinn,
tar a cuireadh riamh i gcré
do chaoinfeá thú féin ar dtúis.

5 Teachtaire Dé ós é an bás,
dá raibh ortsa 'na chás chruaidh,
do-ghéana tú h'aimhleas féin
is aimhleas an té do chuaidh.

6 Ar chruthaigh lámh dheas an tSaoir,
idir mhac is mhnaoi agus fhior,
ní bhfuil agaínn truagh ná tréan
nách rachaidh uainn d'éag mar sin.

7 Ar shliabh Síóin, lá na Sluagh,
badh duibhe ná gual do ghné,
anois giodh álainn do chruth,
muna gcaoine a-bhus tú féin.

8 Truagh sin, a bhochtáin gan chéil,
dá dtuigtheá féin mar taoi,
do léigfeá do chaoineadh chách,
's do bheitheá go bráth ag caoi.